

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Wrocław – Miasto na prawach powiatu

Motpart: Ministrowi Infrastruktury i Rozwoju

Tolkningsfrågor

- 1) Kan den upphandlande enheten mot bakgrund av artikel 25 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster ⁽¹⁾ i kontraktshandlingarna ange att det åligger den ekonomiska aktören att själv utföra minst 25 procent av de arbeten som omfattas av kontraktet?
- 2) Om fråga 1 ska besvaras nekande, utgör då en tillämpning av det krav som anges i fråga 1 i ett förfarande för offentlig upphandling ett sådant åsidosättande av unionsrätten som motiverar behovet att göra finansiella korrigeringar med stöd av artikel 98 i rådets förordning (EG) nr 1083/2006 av den 11 juli 2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden samt om upphävande av förordning (EG) nr 1260/1999 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ EUT L 134, s. 114.

⁽²⁾ EGT L 210, s. 25.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia (Italien) den 3 september 2014 — Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA mot Agenzia Entrate — Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate — Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

(Mål C-416/14)

(2014/C 431/19)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA

Motparter: Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

Tolkningsfrågor

- 1) Ska, med hänvisning till terminalutrustning för mobil radiokommunikation på land, den nationella lagstiftning som avses i
 - artikel 2.4 i lagdekret nr 4/2014, senare omvandlat till lag nr 50/2014, jämförd med
 - artikel 160 i lagstiftningsdekret nr 259/2003, och
 - artikel 21 i den taxa som bifogats presidentdekret nr 641/1972,

vilken – genom att likställa terminalutrustning med radioanläggningar – föreskriver att användarna måste erhålla en allmän auktorisation och få utfärdat en licens för radioanläggningar, vilket åberopas som grund för avgiftsuttag, anses vara förenlig med gemenskapsrätten (direktiv 1999/5 ⁽¹⁾ samt direktiven 2002/19 ⁽²⁾, 2002/20 ⁽³⁾, 2002/21 ⁽⁴⁾ och 2002/22 ⁽⁵⁾)?

Ska det följaktligen, med särskild hänvisning till användningen av terminalutrustning, anses vara förenligt med gemenskapsrätten att den italienska staten gör anspråk på att föreskriva en skyldighet för användarna att erhålla en allmän auktorisation och en licens för radioanläggningar, när utsläppande på marknaden, fri rörlighet för och ibruktagande av terminalutrustning redan regleras uttömmande i gemenskapsrätten (direktiv 1999/5), utan någon bestämmelse om allmän auktorisation och/eller licens?

Det ska därvid beaktas att den allmänna auktorisationen och licensen föreskrivs i den nationella lagstiftningen

- trots att den allmänna auktorisationen utgör ett beslut som inte berör användarna av terminalutrustning, utan endast de företag som berörs av tillhandahållandet av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (artiklarna 1, 2 och 3 i auktorisationsdirektivet 2002/20),
- trots att koncessionen föreskrivs för individuella nyttjanderätter till radiofrekvenser och nyttjanderätter till nummer, situationer som med säkerhet inte är hänförliga till användningen av terminalutrustning,
- trots att det i gemenskapslagstiftningen inte föreskrivs något krav på att erhålla en allmän auktorisation eller att det ska utfärdas licens för terminalutrustning,
- trots att det i artikel 8 i direktiv 1999/5 föreskrivs att medlemsstaterna "inte [ska] förbjuda, begränsa eller förhindra att utrustning som försetts med ... CE-märke ... släpps ut på marknaden eller tas i bruk på deras territorium", och
- trots den väsentliga skillnaden vad gäller reglering och olikheterna mellan en radioanläggning och terminalutrustning för mobil radiokommunikation på land.

2) Ska den nationella lagstiftning som avses i

- artikel 2.4 i lagdekret nr 4/2014, senare omvandlat till lag nr 50/2014, jämförd med
- artikel 160 i lagstiftningsdekret nr 259/2003,
- artikel 21 i den taxa som bifogats presidentdekret nr 641/1972, och
- artikel 3 i ministerdekret nr 33/1990,

enligt vilken

- det avtal som avses i artikel 20 i direktiv 2002/22 – vilket ingås mellan operatören och användaren och är avsett att reglera konsumenternas och slutanvändarnas affärsförbindelser med ett eller flera företag som tillhandahåller anslutningen och tillhörande tjänster – "i sig" kan gälla även som handling som ersätter den allmänna auktorisationen och/eller licensen för radioanläggningar, utan någon åtgärd, verksamhet eller kontroll från den offentliga myndighetens sida, och
- avtalet ska innehålla även upplysningar om typen av terminalutrustning och det relevanta typgodkännandet (vilket inte föreskrivs på grundval av artikel 8 i direktiv 1999/5),

anses vara förenligt med gemenskapsrätten (direktiv 1999/5 och direktiv 2002/20, särskilt artikel 20)?

- 3) Ska bestämmelserna i artikel 2.4 i lagdekret nr 4/2014, senare omvandlat till lag nr 50/2014, jämförd med artikel 160 i lagstiftningsdekret nr 259/2003 och artikel 21 i den taxa som bifogats presidentdekret nr 641/1972, i vilka det föreskrivs ett krav på allmän auktorisation och därpå följande licens för radioanläggningar endast för en särskild kategori av användare som har ingått avtal som formalistiskt kallas abonnemang, medan det inte föreskrivs något krav på allmän auktorisation eller licens för dem som använder elektroniska kommunikationstjänster enligt avtalet endast på grund av att det kallas något annat (= tjänst avseende förbetalda eller laddningsbara kontantkort), anses vara förenliga med ovannämnda gemenskapsrätt?
- 4) Utgör artikel 8 i unionens direktiv 1999/5 hinder för en sådan nationell lagstiftning som den i artikel 2.4 i lagdekret nr 4/2014, senare omvandlat till lag nr 50/2014, artikel 160 i lagstiftningsdekret nr 259/2003 och artikel 21 i den taxa som bifogats presidentdekret nr 641/1972, vilken föreskriver

- en administrativ verksamhet i syfte att utfärda allmän auktorisation och licens för radioanläggningar, och

— betalning av en statlig koncessionsavgift med anledning av denna verksamhet,

på grund av att sådana beteenden kan begränsa ibruktagande av, användning av och fri rörlighet för terminalutrustning?

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse (EGT L 91, s. 10).
- (²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19/EG av den 7 mars 2002 om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter (tillträdesdirektiv) (EGT L 108, s. 7).
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) (EGT L 108, s. 21).
- (⁴) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, s. 33).
- (⁵) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster) (EGT L 108, s. 51).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Italien) den 17 september 2014 — Impresa Edilux srl, som för talan för ATI, och Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF) mot Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana — Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell'Identità Siciliana, UREGA — Sezione provinciale di Trapani och Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

(Mål C-425/14)

(2014/C 431/20)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Impresa Edilux srl, som för talan för ATI och Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF)

Motparter: Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell'Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani och Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör unionsrätten, särskilt artikel 45 i direktiv 2004/18/EG (¹), hinder för en sådan bestämmelse som artikel 1.17 i lag nr 190/2012, enligt vilken upphandlande myndigheter kan slå fast att en laglig grund för uteslutande av företag som deltar i ett upphandlingsförfarande för tilldelning av ett offentligt kontrakt är att företagen inte har åtagit sig – eller inte har lagt fram skriftlig bevisning för att de har åtagit sig – de förpliktelser som ingår i de så kallade legalitetsprotokollen och, mer allmänt, i avtal mellan de upphandlande myndigheterna och de deltagande företagen i syfte att motverka infiltration av organiserad brottslighet när det gäller tilldelning av offentliga kontrakt?
- 2) Kan en bestämmelse i en medlemsstats rättsordning som ger rätt att utesluta företag på det sätt som nämnts i fråga 1 anses utgöra ett sådant motiverat undantag från principen om att grunderna för uteslutande är uttömmande som avses i artikel 45 i direktiv 2004/[18]/EG av det skälet att det grundar sig på det tvingande behovet att motverka försök till infiltration av organiserad brottslighet när det gäller förfaranden för tilldelning av offentliga kontrakt?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, s. 114).